

J. E. Bogomil:

Na klanecu.

Tri četrtnine leta je zapuščen, in nihče ne mara zanj. Za vaški klanec namreč.

»Ko, bi vsaj klanca ne bilo do naše vasi!« toži staro in mlado.

Vsak se upeha, ko stopa po tej strmini, in marsi kdo je že robantil pod mehom moke ali kričal nad konji, ki niso zmogli speljati po klanecu. A marsikdo je že tudi tožil, da se je na teh rebrih pregrel in potem doma prehladil. In potem je vsega hudega, vseh bolečin in utrujenosti in zasopljenosti, naduh in jetik kriv ta nesrečni vaški klanec. Gotovo je najet in postavljen od same žive — smrti, ka-li?

A ko pade sneg, je pa vse drugače! Pol vaškega življenja hodi, skače, vpije, pada, vstaja in se prekucuje po tem gladkem hrbtu. Ves vaški drobiž se tu motovili in rogovili. Zjutraj prvi pogled iz mladih oči — na klanec; zvečer, preden oči padejo vkup, še misel — na klanec. Da, še v sanjah so tam! Ali si je mogoče misliti večje časti? Še Miklavž se pozabi, klanec pa ne. Sneg mu prinese življenje, sneg mu prinaša radost; a ko sneg odide, pa je vse z njega: življenje in radost. V zimi in mrazu živi, v solncu in toploti pa medli in umira... Še kolne ga kdo.

A konec ga ne bo. Zima se zmeraj vrača, iz smrti življenja prihaja. Rod za rodom je veseljačil tam in še bo veseljačil, dokler se bodo menjavali letni časi, dokler bo na svetu doma življenje...

Na klancu.